

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1682/2019
05.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против тужених "ББ" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Александар Андрић, адвокат из ... и "ВВ" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Јована Мемаровић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене "ББ" а.д, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3255/2018 од 21.12.2018. године, у седници одржаној 05.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене "ББ" а.д., ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3255/2018 од 21.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене "ББ" а.д., ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3255/2018 од 21.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 910/2017 од 26.09.2018. године, усвојен је тужбени захтев и обавезани тужени да тужилци, за период децембар 2014. године – август 2015. године, солидарно накнаде трошкове за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, са законском затезном каматом, како је изреком наведено, као и да солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 59.464,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 3255/2018 од 21.12.2018. године, одбио жалбе тужених и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена "ББ" а.д. ..., је преко пуномоћника благовремено изјавила ревизију из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), а којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује, а тичу се, у суштини, права запослених на исплату топлог obroка и регреса и одговорности послодавца претходника и следбеника када је дошло до промене послодавца, услед статусних промена. Наиме, схватање Врховног касационог суда о правним питањима на која се ревизијом указује изражено је у више одлука Врховног касационог суда.

Запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не искаже у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженима.

Одговорност ревидента за права и обавезе запослених које су предмет тужбеног захтева, за период пре извршених статусних промена, произлази из чињенице да са тужиљом није закључен нови уговор о раду, већ је закључен анекс уговора о раду, према коме тужиља као запослена наставља радни однос са послодавцем следбеником, који преузима не само права, већ и обавезе послодавца претходника, које су настале из закљученог уговора о раду и радног односа. Будући да је тужиља, како је нижестепеним пресудама утврђено, била запослена код првотуженог до 31.08.2015. године, то су тужени у том периоду солидарно одговорни за права и обавезе запослених.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2., у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 20.12.2017. године тужиља је тражила накнаду трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 36.000,00 динара. Поднеском од 12.07.2018. године тужиља је преиначила тужбу и предметну накнаду затражила у укупном износу од 90.588,60 динара, колико износи и вредност предмета спора која је назначена у уводу првостепене пресуде.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази наведену прописану вредност у динарској противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења и преиначења тужбе, то ревизија није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић